Balla Zsófia

Visszavezetlek

Ha virtuális zajban elveszetten
keresgélsz gépen-földön
világon túli képet,
valamit, ami megment ,
magába ölel, fölvet,–

ha nem találsz szülőkre,
csak előmenetelre,
gyermeked ajkát szívja
s nem méltat feleletre,
városod arca koszlott
és hivalgó rideg kép,
nincs hova visszatérned,
s másutt sem vagy, csak vendég, –

a rózsák elavultak–
mondják, – amíg beszívod
illatukat s kívánod,
lenne selymük a sírod;
mint vén darázs repülnél,
nem baj, ha léte kurta.
Közönyben, butaságban
embernek lenni újra?

A rózsák, mikor kibontják
fényes hajuk, haláluk
már ott lebeg fölöttük.
Mi a percükbe szállunk,
Isten érett tenorján
kitartott figyelemhez.

Egy nyári dal

Miféle fény került a mézbe
a Nap savanyú íze mellé?
A földből-égből a vidékre
illattalan parázs csorog.

Engem csupán a távlat éltet:
elérhetetlen az ítélet.
Csupa elsodort cél vagyok.
Hegedű és gardony ha éleszt,

úgy zúg a távol, mint a méhek.
Felszabadít megérkezésem.
Mindig virraszt egy haza értem.

Beszippantom a messzeséget –
Gyimes csillagtelt húsából
sértetlen időt kortyolok.